

Τ.Ε.Ι. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σ.Ε.Υ.Π.

ΤΜΗΜΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ΘΕΜΑ

«Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ
ΠΑΤΙΑ ΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ ΤΗΣ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ»

Υπεύθυνη καθηγήτρια:

Κ. Σαββίδου Άννα

Εισηγήτρια:

Μποζιονέλου Ελένη

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Ιανουάριος 2001

Τ.Ε.Ι. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σ.Ε.Υ.Π.

ΤΜΗΜΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ΘΕΜΑ

**«Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ
ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ ΤΗΣ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ»**

Υπεύθυνη καθηγήτρια:

Κ. Σαββίδου Άννα

Εισηγήτρια:

Μποζιονέλου Ελένη

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ , Ιανουάριος 2001

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή.....	σ.2
Κεφ. 1. Η γυναίκα στην Αναγέννηση.....	σ.4
Κεφ. 2. Φλωρεντία και Ρώμη.....	σ.5
Κεφ. 3. Ωριμη Αναγέννηση – Botticelli.....	σ.7
Κεφ. 4. Η ακμή της Αναγέννησης Leonardo da Vinci	σ.16
Κεφ. 5. Μιχαηλάγγελος.....	σ.27
Κεφ. 6. Ραφαήλ.....	σ.32
Κεφ. 7. Βενετία.....	σ.39
Κεφ. 8. Τζορτζόνε.....	σ.40
Κεφ. 9. Τιτσιάνο.....	σ.44
Κεφ. 10. Η αναγέννηση στο Βορρά Ντύρερ και Χολμπαίν.....	σ.52
Επίλογος.....	σ.65
Σημείωμα	σ.66
Βιβλιογραφία.....	σ.67

Εισαγωγή

Τέχνη. Μια μορφή έκφρασης και δημιουργίας, ένα τρόπος επικοινωνίας που ίσως φαντάζει απρόσιτος, ξένος, περίεργος. Μια “γλώσσα” που δεν ξέρουμε ή δεν προσπαθούμε να γίνουμε γνώστες, δεν προσπαθούμε να γνωρίσουμε καν. Έχουμε φανταστεί ότι περικλείει ως έννοια ψηλά κτίρια, δυσπρόσιτους και ακατανόητους πίνακες, πολύπλοκες, μπερδεμένες κατασκευές σε τεράστιους χώρους, ξένους στο ευρύ κοινό, οικείους μόνο σε λίγους “γνωστούς”, “εκλεκτούς”. Δεν σκεφτήκαμε ποτέ ότι τα έργα τέχνης μπορεί να έχουν τεράστια χρησιμότητα, τόσο απλή και καθημερινή που δεν ξεχωρίζουμε και ότι πρόκειται για τέτοια. Δεν αναλογιστήκαμε, ίσως, τι ωθεί ένα γλύπτη ή ένα ζωγράφο ή έναν αρχιτέκτονα στη δημιουργία. Με ποια κριτήρια δημιουργούν, πως είναι δυνατόν να εκφράζονται μέσα από τα έργα τους.

Ό,τι αποτελεί ίσως κακή συνήθεια στην καθημερινή ζωή και επομένως καταπνίγεται ή μένει κρυφό, αξιοποιείται στο χώρο της τέχνης. Όταν συνταιριάζει φόρμες ή συνδυάζει χρώματα, ο καλλιτέχνης πρέπει να είναι «σχολαστικός» ή μάλλον εξαιρετικά απαιτητικός. Βλέπει ίσως διαφορές στις αποχρώσεις και στην υφή που εμείς δυσκολευόμαστε να τις διακρίνουμε. Κοντά στ’ άλλα η δουλειά του είναι πιο περίπλοκη από οποιαδήποτε εμπειρία και εικαστικό αποτέλεσμα. Δεν πρέπει μόνο να βρει ισορροπία ανάμεσα σε δύο ή τρία χρώματα αλλά να παίξει και να τα συνταιριάζει με αναρίθμητα άλλα.

Η αλήθεια είναι πως δεν μπορεί κανείς να θεσπίσει κανόνες, γιατί δεν είναι δυνατόν να προδικάσει τι εντύπωση θα ήθελε να δώσει ο καλλιτέχνης, και τι πιθανόν νιώθει πως χρειάζεται να προσθέσει ή να αφαιρέσει, να βελτιώσει ή να αλλοιώσει. Εφόσον, λοιπόν, δεν μπορεί να θεσπιστούν παρόμοιοι κανόνες, είναι συνήθως αδύνατον να εξηγήσουμε με λόγια αν ένας πίνακας ή ένα άγαλμα αποτελεί για εμάς μεγάλο έργο τέχνης. Η παλιά ρήση ότι δεν χωρεί συζήτηση σε θέματα

γούστου ίσως να είναι σωστή, αυτό όμως δεν πρέπει να μας κάνει να αγνοήσουμε το γεγονός ότι το γούστο μπορεί να εξελιχθεί. Τα μεγάλα έργα τέχνης φαίνονται διαφορετικά κάθε φορά που τα βλέπουμε. Μοιάζουν να είναι τόσο ανεξάντλητα και απρόβλεπτα όσο και οι άνθρωποι. Είναι από μόνα τους ένας συναρπαστικός κόσμος, με τους δικούς του παράξενους νόμους, τις δικές του περιπέτειες.

Το σημαντικό ίσως είναι τούτο: για να χαρούμε αυτά τα έργα χρειάζεται ένα φρέσκο μυαλό, ένα μυαλό που να είναι έτοιμο να συλλάβει κάθε νύξη, κάθε κρυμμένη αρμονία, ένα μυαλό, που πάνω απ' όλα, δεν είναι γεμάτο με ηχηρές λέξεις και στερεότυπες φράσεις. Είναι πολύ καλύτερο να μην ξέρει κανείς τίποτα για την τέχνη, παρά να έχει το είδος της ημιμάθειας που εκτρέφει το σνομπισμό.

Συνιστά πραγματικότητα το γεγονός ότι το "κάλλος" είναι σχετικό γι' αυτό και πιθανώς διαφωνούμε κάποιες φορές με το αισθητικό αποτέλεσμα, με την εικόνα που φθάνει στα μάτια μας. Αναντίρρητα η άποψη του ζωγράφου για το ωραίο μπορεί να είναι άκρως αντίθετη με τα προσωπικά μας δεδομένα και απόψεις. Η ευρύτητα της σκέψης, η δεκτικότητα του μυαλού σε άλλες μορφές και νέες προοπτικές είναι η λύση για μια καλόπιστη και αξιόπιστη παράλληλα κριτική αντιμετώπιση.